

No 1865.

M. Tucker fecit

En Skiøn og Lystig
Historie/
Om Konning
Persenober/
Og Dronning
Constantianobis/

Meget lystig at høre og at læse/ paa Riim udsat.

Nu nyligen overseet og corrigeret rettere end tilforne.

Prentet i Kiøbenhafn/ Aar 1700.

Til Læseren.

DEnne Historie var sat paa Rime/
Aar efter Guds Fødsels Time/
Det vil jeg sige aabenbar/
Tusind og fire hundret Aar/
Firesindstyve paa det fierde/
Det skal vide baade Leeg og Lærde/
At viste jeg der om meere at sige/
Da vilde jeg nu ingenlunde tie :
Thi vil jeg nu min Tale ende/
Den som Bogen af Tydsk paa Danske vende/
Er fød i Bergen iblant de haarde Steen/
GUd lad hannem leve foruden meen
Hvo nu hans Nafn ret vil vide/
Da tøve de ey lenger efterlede.
Henrick Christensøn er hans Nafn/
GUd unde hannem Ro og evinde ig Gafn.
Der mand skref Tusind Femhundret Aar/

Efter Christi Fødsel alt aabenbar/
Og dertil lige Trysindstyve/
Jeg vil det ingenlunde lyve:
Da blef Bogen først tryckt paa ny/
Udi den Kongelig Stad og By/
Som vi mon kalde Kiøbenhafn/
Mangen til Lærdom/ nytte og gafn/
Nu nylig overseet og forbedret/
Og mange Stæder corrigeret.
GUd give os at vi maatte blive
fromme/
At vi maatte alle til Himmerige
komme/
Der at blive og at være/
At os maatte time den Ære.
GUd os den Lycke at komme til
Haand/
Fader/ Søn og Hellig Aand/
Styre for os og raade/
Og vocte os fra Helvedis Vaade.
Dertil svare vi allesammen/
Og sige af Hu og Hierte/ Amen.
Her

Her begyndis en skiøn Historie paa Riim om Konning Persenober og Dronning Constantianobis.

ET Eventyr vil jeg sige fra/
J hvo som der vil lyde paa/
Aff en mæctig Konning rig/
Mand finder icke nu mange slig.
Ved en Stad heder Constantia/
Der laa det Slot hand bode oppaa.
Tolff Konger jeg vil affskrive/
De maatte alle Skatten give/
De skulle hannem til Tieniste være/
Det ville jeg sige for sandingen here.
Da hafde Gud det føyet saa/
Hans Dronning kunde ingen Sønner faa/
Dog hafde hun mange Døttre venne/
Som vare faure og meget skiønne.
Den yngste Daatter om J ville vide/
Constantianobis monne hun hede/
Hun var saa ven en Jomfru rig/
At ingen aff de andre var hendis Lig/
Baade i Nemme ogsaa i Konster/
For dem alle var hun et Blomster.
Da hendis Fader det forstod/
At hun var saa konstig den Jomfru god.
Til den sorte Skole lod hand hende føre/

At hun skulle viißdom see og høre/
I try Aar monne hun der være/
At lære alle Konster de hafde dere.
Der de try Aare fremgangne vare/
Da lod hand Bud efter hende fare/
At hun skulde strax komme hiem/
Som hun og giorde/ og var ey seen.
Der den Jomfru var kommen til Lande
Da kunde hendis Fader vel forstande/
At hun var saa klog og viis/
Som nogen Mester i Pariis/
Og hun var den klogeste dere/
Som i alle hans Land kunde være.
Der efter om et halff Aars Tid/
Hand blef da siug den Konning blid/
Og acter sig ey at leve med alle/
Hand bad da Ridder og Svenne kalle/
Da lod dennem forstande dere/
Hand kunde deris Herre ey lenger være/
Thi raader jeg eder I Herrer alle/
At I min Daatter Cronning kalle.
Den yngste Doatter om I ville vide/
Constantianobis monne hun hede.
Og tager alle Tieniste af hende/
Det siger jeg eder i dette sinde.
At ingen Lands-Herre kand eder skade/
Den stund hun monne for Landet raade.

De

De svarede hannem/ som I maa høre/
Herre vi ville det gierne giøre.
Hvad I os venlig bede og raade/
Om det kand være os uden Skade.
Der hand var død den Konning rig/
Det siger jeg Eder sandelig/
Saa stor Værdighed fulde ham til Grave/
Som en Lands-Herre burde at have.
Hans yngste Daatter jeg sagde fra/
Hun lod da snarligen giøre saa/
Ridder og Svenne lod hun kalle/
De toge Tieniste af hende alle/
Der en Maanet fremgangen monne være/
Hendis gode Mænd sagde til hende dere.
Kiere Jomfru om vi bede maa/
At I ville eder en Konning faa/
Den for os kunde Herre være
Det raade vi eder allesammen here.
Da svarede den Jomfru rig/
Jeg siger eder sandelig
Jeg er nu ey saa rede/
At jeg kand Eder Gienſvar vide.
Dog lader Eder icke lange/
Fuld got Giensvar skulle I fange.
Der disse Ord var talet med alle/
Der efter lod hun snarlig for sig kalle
Tolff af de ældste Ridder hun hafde/

 Hun

Hun kaldte til dennem og sagde:
I gode Mænd jeg lader eder nu forstande/
At I skulle fare i fremmede Lande/
Der at lede og at spøre/
Om alle de Herre-Børn I kunde høre/
Hvor deris Skabning monne være/
Og hvor de deris Stat monne bære.
Og inden et halft Aar kunde forgaa/
Da skulle I mig det af vide saa.
Af de yngeste der I kunde spøre/
Som I kunde enten see eller høre.
De Herrer svarede som der stode/
Vi ville fare med vor Villie gode/
Baade at spøre og at lede/
Og fange eder Sandingen at vide.
De tolf Riddere monne af Landet fare/
At en viste aldrig hvor den anden vare.
De leedte og spurde aff all deris Efne
Om alle de Herre-Børn de kunde nefne/
Hvad de Herrer hørde og spurde/
Det vilde de skrive som de og giorde.
Der de Herrer hafde og leet saa vide/
Da vilde de der efter Hiem ad ride.
De Ridder komme hiem til Land/
Og finge den Jomfru Skriften i Haand.
De Erinde de som hun dennem bad/
Hun læste Brevet strax i stad.

Da

Da fandt hun ingen ſkreven dere/
Der hendis Lige kunde være.
Hun bad de Herrer da fare hiem/
Og gaf dem Guld og dyrebar Steen.
Da falt det ſig ſaa vel i Lag/
Den tolffte Ridder kom tredie Dag.
Hun tog hans Skrift i Hænde/
Og læſte det Breff til Ende.
Sidſt i Brevet ſkrevet ſiod/
Af en mæctig Juncker god
Som var faur og dydelig/
Kongens Søſter-Søn af Franckerig.
I hvo hans Nafn vil vide/
Juncker Perſenober monne hand hede.
Hannem behagede hende altſombeſt/
Aff alle de Junckre hun hafde før aflæſt.
Den Jomfru der jeg ſiger fra/
Hun giorde det da med Konſter ſaa.
Den ſamme Afften kom hun dere/
Som Juncker Perſenober mon være.
Hun giorde det og med Konſter da/
At ingen Mand hende der ſaae.
Da ſkuede hun den Juncker god/
Paa Gulvet for Konningen ſom hand ſtod.
Hende behagede hannem meget vel/
Det vil jeg ſige Eder med got Skel.
Der hun hafde den Juncker ſeet/

Som var det Ærinde hun efterleet/
Hun var der efter icke meget seen/
Øvet sine Konster snart igien.
Det vil jeg Eder sige forsand/
Den samme Nat kom hun hiem til Land.
Det viste hvercken Qvinde eller Mand/
Hvad den Jomfru tog sig til Haand.
Der efter en stacket Tid maa I vide/
Konningen aff Franckerige lyste at ride/
I Skoven at jage effter Hiort og Hind/
Persenober fulde hannem i samme sind.
Som Konningen monne i Skoven fare/
Der kom en Hiort løbende saa saare.
Og løb saa fast i Skoven fram/
Persenober reed effter den ædele Mand/
Og fulde Hiorten saa længe vere/
Hand viste ey hvor hans Herre mon være/
Det leed da fast ad Afftens Tide/
Alt monne hand effter Hiorten ride/
Og reed saa længe den Ædelmand/
At hand kom neder til en Strand/
Og saae et Skib alt for sig vere/
Hand viste da ey hvor Hiorten mon være.
Natten gick hannem fast paa Hænde/
Hand viste ey hvort hand sig ville vende.
Da tog hand til at tæncke der paa/
Effter det er nu ganget saa/

At

At jeg er fra min Herre vilt/
Det gior mig ret i Hiertet ildt.
I men jeg er nu kommen her:/
Her udi denne Nat at blive/
Udi det Skib saa vil jeg være.
Og tage som Gud vil mig det give.
Skibet der jeg nu sagde fra/
Seiglet som der monne være opaa.
Var sirlig bestucket med Guld/
Og sat med dyrebar Steene fuld.
Tovene vare af Silcke hin skære/
Og mange Under mon der være.
Masten var af Guld det reene/
Hun var og sat med dyrebare Steene.
Hvad skal jeg der meere sige fra/
Hand gick af Skibet og giorde saa.
Og lod sin Hest springe der ind/
Hand saa der hvercken Mand eller Qvind.
Der hand kom der ind den ædele Mand/
Det vil jeg eder sige for sand/
Hand fandt da fore sig dere/
Mad og Vjn til reede være.
Foer og Krybbe til sin Hest/
En Seng var giort som kundis best.
Og reed med dyre Klæder saa/
Som en Konning skulle ligge der oppaa.
Aarle om Morgenen der det var dag/
Den

Hand klede qvær dersom hand sad/
Siden kunde den Juncker kiende/
Der kom om hannem mange Hænde/
Og fulde hannem bort den Edelmand/
Med den Jomfru at tage Vand.
Siden bleff hand sat til Bord/
Ingen talet til hannem et eenist Ord.
Den Juncker fornam da som hand sad/
Det hand skulde sidde med hende til Fad.
Der bleff hand siddende den Edelmand/
Det vil jeg eder sige forsand/
Hand var saa red alt som en Hare/
Fordi alting bleff baaret den Juncker fore.
Der kom og Viin i kostelige Kar/
Dog saae hand icke hvem det bar.
Hand kunde og kiende den Juncker god/
En Bitzer for den Jomfru stod/
Og skar et stycke og lagde for hende/
Hverandet for hende i samme stinde/
Da giorde hand Kaars for sig/
HErre GUD du hielpe nu mig.
Jeg skal æde aff denne Mad/
Den jeg seer ligge i dette Fad/
Og dricke siden hvad jeg kand naa/
Lad saa gange hvor det maa/
For hannem vare allehaande Maade/
Til at dricke og æde baade.

Der

Det gick hannem allermeest til meene/
At hand skulle sidde der saa eene.
Hvad kand jeg der meere sige fra/
Den Afften bleff hand siddendis saa/
Og hørde mange faure Thone/
Baade Tromper/ Harper og Bassune/
Dog var hannem i Hiertet Vee/
For hand kunde ingen spøre eller see.
Hvad monne de siden tage der til hande/
Der komme mange Blus for dem at stande.
Da tænckte hand saa ved sig dere/
Hvad Væsen monne det skulle være?
Og tænckte da saa inderlig/
Og reddis at det var hannem til Svig.
Siden kunde hand atter kiende/
Der kom om hannem mange Hænde/
Og fulde hannem aff Stuen dere/
Til en Seng var giordt med Ære/
Og reed med dyrebare Klæder saa/
Som en Konning skulle ligge oppaa.
Der bleff hand liggende en liden Stund/
Og hafde Sorrig mangelund
Siden maatte hand see den Juncker god/
At mange Blus for Sengen stod.
Og kunde ogsaa der ved kiende/
At Jomfruen hun var der inde.
Hand tænckte da atter ved sig/

Mon-

Monne hun skulle i Seng til mig.
De ginge da bort baade Møer og Svenne
Den Jomfru bleff for Sengen eene/
Siden settis hun i Sengen neder/
Persenober lagdis til Veggen vreder.
Og tanckte da ved sig eene /
Hielp mig nu Christ den reene/
At hun vilde saa for mig raade/
Det jeg skulde faa her ingen Skade.
Den Jomfru rørde ved hannem med liste/
Og lod som hun det icke viste/
At den Juncker skulle i Sengen være/
Og spurde strax hvor hand kom dere.
Hun raabte høyt og sagde saa:
Dit Hovet skal dig huggis fra.
Hand svaret min kiere Jomfru for eders ære
Jeg veed ey selff hvor jeg kom here.
Den Jomfru hun monne da effterlede/
Du skalt mig sige hvad du monne hede.
Og kaldede da til hannem med Liste/
Hans Naffn hun fuld vel viste/
Hand laa saa red alt som en Hare/
Den Jomfru torde hand neppelig svare
Giører med mig effter eders Naade/
Som Gud selff giver eder til raade.
En Svine Hyrde monne jeg være/
Jeg veed ey selff hvor jeg kom here.

Jhvor

J hvor jeg kom paa denne Fœr/
Da er mit Nafn mig icke værd.
Den Jomfru svarede og var ey seen/
Og sagde til den Juncker igien:
Tœncker du at jeg mon det icke vide/
At du monne Persenober hede/
Jeg siger dig nu i dette finde/
At du skalt det i Sandingen befinde/
Om du vilt giøre som jeg vil dig raade/
Da skal dig aldrig intet skade.
Min kiere Jomfru jeg vil lyde eder/
Og giøre hvad J mig raader og beder.
Og skulle J vide for Sandingen here/
Eders fattige Tienere vil jeg være/
Efter eders Raad altid at giøre/
Det skulle J visselige see og høre.
Da svaret hannem den Jomfru rig/
Der siger jeg dig ret sandelig.
At jeg vil dig til Herre have/
Og aldrig anden i mine Dage/
Du skalt her et halft Aar saa være/
Og hafve hver Dag megen Ære.
At det skal ingen at vide faa/
Uden du og jeg vi eene to.
Og at ingen Mand skal see dig/
Hver Nat skalt du ligge hos mig/
Dog maa det icke andet være/

B End

End du skalt ligge hos mig med Ære/
Og ingen U-høfviskhed mig at byde/
Om du vilt ellers mit Raad lyde/
Det siger jeg dig sandelig/
Jeg vil om Natten tale med dig/
Hvad os baade kand være til Glæde/
Det skalt du for Sandingen vide/
Lad dig dog slet intet forlange/
At du skalt mig tilsiune fange/
Naar et halft Aar kand forgaa/
Da skalt du mig at see faa/
Med megen Glæde og Ære/
Og da skal vort Bryllup være.
Den Juncker svaret som I maa høre/
Min kiere Jomfru Eders Ville at giøre/
Og lyde Eders Raad i alle Maade/
Det vil jeg ingenlunde lade.
Hvad kand jeg her meere sige fra/
Det monne saa en Maanet staa/
At hver Nat hand laa i hendis Arm/
Men var det hans meste Harm/
At hand maatte intet høre eller see/
Det giorde ham mest i Hiertet Vee.
En gang som den Juncker saa laa/
Hand suckede saare og giorde ogsaa:
Snarlig den Jomfru monne hannem spøre/
Hvi sucker du saa/ det vil jeg høre.

Hand

Hand svarede hende med List /
At hand det ingenlunde vijte.
Den Jomfru monne hannem der paa svare/
Du maat nu vel sucke saa saare /
De Hedninge er i din Morbroders Land/
Og vilde det vinde fra hans Haand /
Uden du kommer i samme finde /
Da monne de hannem hans Land affvinde.
Den Juncker svarede hende fuld snart/
Hvad J mig raade vil jeg giøre med en fart/
Den Jomfru svarede hannem da /
Og sagde til den Juncker saa :
J Morgen Aarle naar du opstaar /
Da finder du din Hest der uden for.
Den Sted du skildis ved hannem /
Den samme Tid du hid indkom.
Rid saa giennisten til den Strand /
Som du kom først her til Land /
Du finder det Skib i samme Tid /
Der du seylet med offver Vandet hid /
Far saa did alt hvad du formaa /
Som Hiorten hand dig viltis fra.
God Bør skalt du der og fange /
Det skal alt effter din Villie gange.
Og naar du kommer der til Land /
Da finder du en gammel Mand /
Guld og Sølff haffver hand med sig /

Fuld snarlig hand det biuder dig/
Og naar du fanger det Guld i Haand/
Saa rid strax i din Morbroders Land.
Og lad saa over Landet spøre/
Øster og Vester hvo det vil høre:
At hvo som dig nu vil tiene/
Den gif Guld og Sølf hin reene.
Naar du fanger da Folck i Skare/
Da skalt du i Striden fare/
Og siger jeg dig i dette Sinde/
At Striden skalt du visselig vinde/
Da skal den Ære komme dig til Haand/
At du skalt frelse din Morbroders Land/
Naar du haver da vundet den Strid/
Skifte Guld og Sølf samme Tid
Blant alt dit Folck du haver dere/
Som dig haver tient og fuldt med Ære.
Gif dem Orloff i samme Tid/
Og kom saa strax der effter hid/
Og lad din Morbroder da forstande/
At det var dig der frelste hans Lande.
Den Juncker svaret som J maa høre/
Min kiere Jomfru jeg gierne vil gøre/
Hvad J mig bede og raade/
Og ingenlunde det lade.
Aarle om Morgenen der det var Dag/
Den Juncker monne da opstaa/

De

De logis i Faufnen samme Stund/
Deris Kierlighed var da tusindlnnd.
Der hand opstod den ædele Mand/
Fuld snarligen hand for sig fand/
Hest og Skib tilrede at være/
Den Juncker foer hiem med megen Ære/
Og gick det hannem i alle Maade/
Som den Jomfru hannem spaade.
Den Juncker seylet og giorde saa/
Vid som Hiorten hannem viltis fra/
Det første den Juncker treen paa Land/
Da kom til hannem den gamle Mand/
Og hand der ey længer taugde/
Giorde ligesom Jomfruen sagde.
Hand hafde og med sig dere/
Meer end fire Asen kunde bære.
Guld ogsaa vel Sølff det reene.
Og dertil mange dyrebar Steene/
Hand fick den Juncker det i Hænde/
Din kierist gode Ven dig det sende/
Den du haver meest Act paa/
Som du skildis i Morgis fra/
Hun bad dig giøre for din Ære/
Du skulde icke længer fra hende være.
Strax hand fick det Guld i Haand/
Hand reed da i sin Morbroders Land.
Og lod det over alle Lande fornemme/

At alle de som hannem vilde tiene/
Dem vilde hand gifve Sølf og Guld/
Indtil de hafde Pungen fuld.
Hand fick da meget Folck i Skare/
Siden monne hand i Striden fare.
Og actede sig saa den Edelmand/
At frelse sin Morbroders Land.
Der hand hafde vundet den Strid/
Da var forglemt hans Sorg og Qvid.
Siden lod hand sine Tienere kalle/
Gaff dennem Guld og Sølff med alle/
Og stifftede strax og i Stad /
Ligesom Jomfruen hannem bad/
Og gaf dennem Orlof i samme stund/
Hans Morbroder tacket hannem tusindlund/
For hand hafde giort hannem den Ære/
Og bad hannem hiemme hos sig være.
Den Juncker svared og sagde ney/
Jeg tæncker Frende det skeer ey/
Jeg vil en anden Vey fare/
GUD eders Liff og Ære bevare/
Der vil jeg ey meer sige fra/
Hand reed til Skibet og giorde saa/
Hand vant op Sepler og var ey seen/
Da kom til sin Jomfru snart igien/
Og blef da undfangen med Ære/
Meget meer end hand kunde tilforn være.

Om

Om Afftenen der hand sad ofver Bord/
Jngen talet til hannem et Ord/
Om Natten der de laa tilsammen/
De talet med hver anden og giorde Gammen
Hun tackede den Juncker dere/
For hand haffde sig skicket med Ære/
Og spurd' hvad ham var ganget til Hand/
Siden hand foer fra hende aff Land?
Hand sagde hende det med Liste/
Den Jomfru det fuldvel selff viste.
Hun adspurde icke den Ædelmand/
For hun so viste saa vel som hand/
Der efter blef hand der en Maanet saa/
At hand hver Nat i hendis Arm laa/
Om Dagen hand intet Folck kunde see/
Som med ham kunde leege eller lee/
Der aff hand haffde megen Qvide/
Om Natten den Jomfru giorde hannem (blide/
Jeg vil det lade nu saa være/
Hand haffde der ret megen Ære.
En Nat laa hand hos hendis Side/
Da monne hand atter svarlig qvide/
Den Jomfru spurde hannem igien/
Hvad hannem da var kommet til Meene
Min kiere Jomfru efter eders Naade/
Jeg veed ey selff hvad mig monne skade/
Dog kand jeg det vel mercke/

At mit Hierte monne storlig vercke.
Den Jomfru svaret hannem aabenbare/
Du maat vel sucke saare/
Thi at Hedningene ere atter kommen igien/
Og giøre din Morbroder meget Meen/
De gaae hannem svarlig paa Hænde/
Og ville hans Land opbrænde/
Uden du kommer snarlig did/
Da fanger den Herre Sorrig og Qvid.
Der hun saa talede den Jomfru god/
Da var hand i sit Hierte mod/
Og svarede den Jomfru da med Ære/
I skulle vide min Hiertens Kiere/
At jeg vil giøre i alle Maade/
Hvad som I mig bede og raade.
Den Jomfru monne hannem atter svare/
Og sagde saa til den Juncker dere:
I Morgen Aarle skalt du vide/
Hest og Skib at være tilrede.
Far da did alt hvad du formaa/
Som Hiorten dig mon vildis fra/
Da finder du atter for dig dere/
Den gamle Mand tilrede at være.
Hvad som hand haver der med sig/
Det byder hand da snarlig dig/
Tag det saa strax udi Haande/
Og far siden i din Morbroders Lande/

Og

Og holt dig siden after saa/
At alle Mand maa sige der fra/
Den Strid skalt du ogsaa vinde/
Det siger jeg dig i dette Sinde.
Naar du Striden haver vundet vere/
Skiffte saa Guld og Sølf med Ære/
Blant det Folck som tiener dig/
Kom saa snarlig hid igien til mig/
Og inden en Maanet kand forgaa/
At du skalt mig at see faa/
Med allsomstørste Lyst og Glæde/
Det skalt du for Sandingen vide/
Der den Jomfru haffde talet saa/
Den Juncker svaret og sagde da:
Min kiere Jomfru effter Eders Naade/
Fuld gierne jeg giør hvad I mig raade.
I den samme Stund og Tid/
Da vare de baade i Hiertet blid/
Hand kyste da hendis Rosens Mund/
Deris Kierlighed var tusindlund.
Siden monne den Juncker opstande/
Og foer fra hende strax aff Lande/
Did som hannem Hiorten viltis fra/
Sandelig jeg vil sige eder saa/
Det første den Juncker paa Landet treen
Den gamle Mand gick hannem imod igien/
Med meget Guld og Sølf i Hænde/

 Din

Din kieriste gode Ven dig det sende/
Den som all din Act er oppaa/
Som du skildis i Morgis fra.
Der hand da fick det Guld i Haande/
Hand reed strax i sin Morbroders Lande/
Og lod da forkynde saa vide/
At alle de til hannem vilde ride/
Som hannem vilde med Ære tiene/
Dem vilde hand give Guld og Sølf det rene/
Og reed siden til Kongens Gaard/
Miød og Viin var for hannem u-spard.
Hans Morbroder undfick hannem med ære/
Og bad hannem Gud velkommen være.
De undfinge hannem i samme sinde
Fruer og Møer og høfviske Qvinde/
De giorde hannem mangenlunde
All den Ære som de der kunde.
Da var de alle saa til Raade/
Baade Christne og Hedninge baade/
At de vilde baade To fremgaa/
Som for Striden skulle staa:
Thi at det var minore Nød/
End der skulle saa mange død.
Den Hedenske Konning haffde med sig
En Kempe var stor og kostelig.
Den Christne Konning hafde ingen Mande/

Som

Som for den Hedenske Kempe forde stande.
Persenober sagde til Kongen da/
Den Hedenske Kæmpe vil jeg bestaa/
Og imod hannem at stride/
Jeg vil hannem ey en Food fra vige.
Den Hedenske Kæmpe giorde sig rede/
Der hand fik disse Tidender at vide/
At Persenober vilde mod hannem gaa/
Og vilde hannem allene bestaa.
De strefve en Kreds paa den Jord/
Og talede ingen aff dennem et Ord/
De hugge hver anden hadskelige/
Den eene vilde icke for den anden vige.
Den Hedenske Konge gick ham saa nær/
Det vil jeg sige for Sandingen her/
Hand haffde sig nær offvergiffvet med alle/
Da monne hand svarlig paa GUD kalle/
At hand skulle hannem hielpe i dette Sinde/
At hand maatte den Hedning offvervinde.
Der kom en Røst og talede saa/
Til Persenober og saade saa:
Tænck paa din Hiertens Kiere/
Der dig haffver giort den store Ære.
Da bleff hand i sit Hierte saa frio/
At hand forglemte Sorrig og Qvid.
Og alle de Saar der hand fik/
Snarligen de hannem aff Huen gick.

Pers

Persenober hug da fiden saa saare/
At Hedningen kunde sig intet bare/
Og hug hans Hovet af med alle/
At Kroppen hand monne efterfalle.
Da flyde de Hedninge alt det de kunde/
Og finge der Skade mangelunde.
Persenober reed til Slottet igien/
Hans Morbroder var icke halve seen/
Og lod hente en Læge i samme finde/
Som den Juncker hans Saar skulle forbinde/
Fruer og Jomfruer tiente hannem da/
Alle de Stunde hand der laa.
Dronningen hafde en Daatter dere/
Kongens Stiff-Daatter monne hun være/
Hun fick til Persenober saa god Villie/
At hun vilde sig aldrig fra hannem skille/
Og actet der fuld stadelig oppaa/
At hun skulde hannem til Hußbonde faa.
Der Kongen og Dronningen det forstode/
Da spurde de ad den Juncker gode/
Om hand vilde hemmelig hos dem være.
Og haffve den samme Jomfru med Ære.
Persenober svaret da snarlig/
Og sagde da til den Konning rig/
J skulle vide for Sandingen here/
At jeg vil her icke længer være.

Og

Og ingen Qvinde vil jeg love/
Før jeg kommer til den stolte Jomfru/
Den jeg haver i Hiertet kier/
For alle de Qvinder i Verden er.
Der Kongen og Dronningen det forstod/
At hand saa svaret den Juncker god/
Hans Moder boede icke langt derfra/
De lode det snarlig giøre saa,/
At Bud efter hende monne fare/
Ridder og Svenne mange i Skare/
At hun skulde snarlig til dem komme/
Og tænckte det skulde dem meget fromme.
Der hun var kommen til den Frue/
Da kunde hendis Raad icke heller due.
Ham bad Fruer/ Møer og høfviste Qvinde
Det hialp dog jo længer jo minder/
Hannem bad Riddere og Svenne/
Det kunde icke heller tiene.
Persenober svarede dennem alle dere/
At hand vilde der icke længer være/
Og ingen Møe da vilde hand love/
Før hand kom til den stolte Jomfrue/
Som hand hafde lovet sandelige/
At hand hende aldrig vildt svige.
Hans Moder det ey længer da taugde/
Hun talede til hannem og sagde/

Jeg

Jeg beder dig min Søn kiere/
Sig mig hvad Jomfru det mon være.
Der dig haffver giort den megen Glæde.
Det vilde jeg gandske gierne vide.
Hand sagde sin Moder snarlig/
Hvo som var den Jomfru rig/
Og sagde: Jeg kand hende icke see/
Det gjør mig mest i Hiertet Vee/
Dog hafver hun giort mig megen Ære/
Det skulle J Moder vide here/
Og længis mig svarlig til hende/
Gud gifve jeg maatte hende snarlig finde.
Der hans Moder hørde hannem tale saa/
Den Juncker svarede hun snarlig da.
Jeg frycter det min Søn kiere/
At det monne en Dieffvel være/
Der du haffver til saa megen stig/
Jeg frycter saare hun giør dig Svig/
Jeg vil gifve dig en Guldøring/
Naar du vender hannem omkring/
Da maat du klarligen see dere/
Hvordan en Qvinde hun monne være.
Der Kongen og Drofningen kunde det kiende
At de kunde ey hans Hu omvende/
Der hand var gangen at soffve/
De lagde hos hannem den samme Jomfrue/
Og meente hand skulle faa Villie til hende/
Og

Og glemme den onden i samme Sinde.
Der hand opvaagnet og hand saae/
Den Jomfru hos hann in i Sengen laa/
Da sprang hand op den Juncker god/
Og var da i sit Hierte mod.
Hand klæde sig den Juncker riq/
Spranck til sin Hest fuld vel snarlig/
Og reed siden den Xdelmand
Saa længe hand kom til den Strand/
Som hans Skib tilrede laa/
Hand vant op Seglet og giorde saa/
Og foer saa til den skiønne Jomfru/
Den hand hafde idelig Ihu.
Den Jomfrü der jeg sagde fra/
Hun fick til hannem saa megen Traa.
Det hun var siug i samme Tid/
Hun fick til hannem Sorrig og Qvid.
Der den Juncker var kommen dere/
Som hand hafde længe traad ut være.
Hand blef undfangen med megen Glæde/
Det skulle I for Sandingen vide/
Halfsve meer end hand tilforn var/
Det vil jeg sige aabenbar.
Om Afftenen der de sade til Bord/
Ingen talede til hannem et eeniste Ord/
Icke saae hand hvercken Mand eller Qvinde,
Det gick den Juncker nær i sinde.

Den

Den Jomfru ey lystet at stode længe/
Hun lod sin Juncker følge til Senge/
Fuld snarlig hun self efter gick/
Det siger jeg eder sandelig/
Der de komme til Senge sammen/
De talde til hveranden og giorde Gammen
Og togis i Favn samme Stund/
Deris Glæde var tusindlund.
Hun tacket den Juncker dere/
For hand hafde holdet sig med Ære.
Og bad hannem icke lade sig lange/
Naar en Maaned kand forgange/
Da skal vor Bryllup være/
Og skalt du mig see med megen Ære.
De blodige Linklæder tog hun hannem fra
Og fick hannem reene Klæder oppaa.
Hand hafde der megen Ære og Glæde/
Alle gode Ting var hannem tilrede.
Og meere Ære hand fanget hafde/
Hafde hand giort som Jomfruen sagdt.
Og lyd fuldkommelig hendis Raad/
Da hafde hand icke blevet forsmaad.
Den anden Nat vil jeg sige forsand/
Som hand laa den Ædelmand/
Og fornam at Jomfruen sof/
Hans Moders Raad kom hand Ihu.
Som hun hannem raade og bad/

Der

Den sidste Tid de skildis ad.
Den dyrbar Steen vende hand omkring/
Som da laa udi den Guld-Ring/
Den hans Moder gaf hannem i Franckerige
Hand liuste saa meget klarlige/
Det hand maatte giørlig kiende/
At ven var den deyligste Qvinde/
Der hand i alle hans Dage ey før saae/
Eller nogen Tid har hørt sige fra.
Hun var saa ven i alle Maade/
Det hand ingenlunde kunde aflade/
At see paa hende den Jomfru ven/
Det blef da hannem self til Meen/
Det Skin i hendis Øyen stod/
Der af vaagnet den Jomfru god/.
Der hun saae sig forraad at være/
Over hannem monne hun svarlig kære/
Og sagde saa til hannem da:
Din fule Skalck/ hvi giorde du saa?
Du haver giort mig baade Falsk og Svig/
Det skal jeg kære dagelig/
Hun spranck af Sengen i samme Tid/
Og haffde i Hiertet Sorrig og Qvid/
Hun sætte sig for Sengen da/
Svarlig hun græd og giorde ogsaa/
Og sørgede jammerlig saare/
Huld ynckelig hun græd og fælde Taare.

Den Juncker der i Sengen laa/
Hand græd og sørgede ligesaa/
Og monne sig svarligen kære/
Det hand i Verden føder skulle være/
At hand skulde giøre hende dette Svig/
Og fordærffve saa selffver sig/
Hand bad den Jomfru snarlig da/
I lader mig mit Hoffvet hugge fra/
Thi at jeg veed det selff gandske vel/
At jeg haffver Eder giort Uskel/
Thi vil jeg nu meget heller døe/
End leffve længer i saadan Nød/
Jeg giorde som den usleste Mand/
Der i all Verden findis kand/
Hvad skal jeg nu meere sige/
Den lange Nat gick bort med Angist og qvide
De sørgede jammerlig baade/
Med Graad og ynckelig Lade.
Om Morgenen der Dagen var lius/
Da komme de uden for det Huus/
Som Jomfruen hun laa inde/
Fruer og Møer og Tieniste-Qvinde/
Og der til Ridder og Svenne/
Som den Jomfru skulle tiene/
Med Vand og Handklæde til rede da/
For det var Tid hun skulde opstaa/
Jeg vil og sige for Sandingen here/

At

At hendis Søster monne der være.
Hvo hendis Nafn ret vil vide/
Jomfru Fraga monne hun hede/
Hun var dydelig den ædel Jomfru/
Det maatte Juncker Persenober love/
Haffde hun icke været den ædel Qvinde/
Hand hafde mist Livet samme sinde/
Det første hun saae den Juncker riig/
Da sagde den Jomfru snarlig/
Min kiere Søster jeg spør dig here/
Hvad Mand skal dette være
Som saa lønlig er inde med dig/
Det vilt du icke necte mig.
Hun svaret da som J maa høre/
Jeg tænckte hand skulde det icke giøre/
At svige mig i gode Tro og Love/
Som hand giorde den fule Bove/
Thi beder jeg dig min Søster kier/
Lad hannem icke længer være her/
Lad hannem halßhuggis i samme sinde/
Saa daarer hand aldrig fleere Qvinde.
Der Jomfru Fraga det befand/
At det var saa deylig en Mand/
Da tænckte hun paa Dyd og Ære/
Og ville hannem ey fordærve dere.
Hun befallet hannem en Skipper i Hand/
Hand skulde hannem føre med sig af Land/

Og lod hannem et Harnisk kiøbe.
Som en Ridder burde at føre/
Constantianobis den ædele Jomfru/
Suck og Sorrig haffde hun i Hu/
Og siger jeg eder for Sandingen saa/
Hun vilde sig ingen Herre faa/
For hand giorde hende den Svig/
Den hun unte vel hiertelig.
Det blef saa staaendis i syv Aar/
Den Jomfru Sorrig i Hiertet bar/
Og ingen Glæde kunde hende hænde/
Før de syv Aar vare ad Ende.
Den Skipper der jeg sagde fra/
Hand foer fra Land og giorde ogsaa/
Og haffde med sig den Juncker god/
Som var svarlig i Hiertet mod/
For det var da saa kommet til Hand/
At hand skulde være en Skibsmand/
Det Nafn kunde hand ilde bære/
For hand monne jo en Herre være.
Hand sørget saa saare for hende/
At hand miste baade Vid og Sinde/
Og blef da galen i samme Tide/
For den store Sorrig og Qvide/
Der hand for Jomfruen hafde/
Som jeg ogsaa tilforn sagde.
Da den Skipper det saa befand/

At hand var galen den Edelmand/
Da sagde hand som J maa høre/
Den Mand ville vi til Franckerige føre
Dronningen haver en Daatter dere/
Kongens Stiff-Daatter monne hun være/
Hun ligger siug den Jomfru god/
Hun maatte dissnarer fange Bod/
Aff hans Daarskab hand monne bedrive/
Og lade hannem der hos hende blive.
Den Tid hand var kommen til Franckerig/
Det siger jeg eder sandelig/
Den Jomfru snarlig det forstod/
At det var Persenober den Juncker god/
For hvilcken hun sin Siuge haffde/
Som jeg for i Bogen sagde.
Den Jomfru gick til Kongen da/
Og lod hannem snarlig det forstaa/
Og skulle J Herrer vide forsand/
Det er Persenober den Edelmand/
Som er eders kiere Søster-Søn/
Hand er nu kommen her igien/
Og haver mist baade Vid og Sinde/
Som J maa nu i Sandhed befinde.
Der Persenober hørde hende saa tale/
Da fick hans Hierte end meere Qvale/
Og bleff end meere galen i det sinde/
For den Jomfru monne hannem kiende.

Og løb snarlig aff Slottet bort/
At hand aldrig viste selff hvort:
Saa snarlig monne hand haste da/
Hand viste ey selff hvor hand vilde gaa/
Hand foer da i saadan en Skare/
Som en galen Mand pleyer at fare.
Da fick hand saa i Sind og Hu/
At hand vilde løbe i en Skov/
Der at blive og at være/
Og æde sligt som Skoven monne bære/
Som hand og giorde den Edelmand/
Det vil jeg eder sige forsand/
At hand bleff der udi syv Aar/
Og brast da op alle de Saar/
Som hand fick i samme Tide/
Der hand monne med den Hedning stride.
Jeg vil ydermeer der aff skrive/
De syv Aar monne hand saa fordrive/
Med Siugdom og med hiertlig Qvid/
Fordreff hand saa den lange Tid.
En Hedning aff fremmede Land/
Der hand monne høre forsand/
At Constantianobis den Jomfru god/
Hun var i sit Hierte saa mod/
Og vilde sig ingen Herre faa/
Der hendis Land kunde forestaa/
Da monne hand Bud til hende sende/

At

At hand vilde hendis Land opbrende.
Der den Jomfru nu det forstod/
Hun bleff end meere i Hiertet mod/
End hun monne tilforne være/
Hun bad sine gode Mænd kalde dere/
Og gaff dennem Tidende tilkiende/
At den Hedenske Kong vilde deris Land op-
De Herrer svarede da snarlig/ (brænde/
Og sagde til den Jomfru riig:
J skulle det vide min kiere Jomfru/
At J haffve mod hannem liden Formue/
Om hand fanger det udi finde/
Thi at J er ey uden en Qvinde/
Og ville vi eder alle raade/
Om J skulle ey skande den Baade/
At J Eder til hannem giffve/
Om J vil eders Land med Fred skal blifve.
Den Jomfru svaret da snarlig/
Alt for svart er det dog mig/
At jeg en Hedning skal haffve/
Det maa mig drøfve alle Dage/
Og monne mig svarlig det fortryde/
Dog vorder jeg eders Raad at lyde.
Constantianobis den Edele Jomfru/
Hun fick da snarlig saa i Hu/
At hun vilde lade sin Søster det giøre/
Den Hedenske Konning Giensvar at føre.

Den Jomfru der jeg sagde fra/
Som heder Jomfru Fraga/
At hun skulde hannem dette vide/
Naar deris Bryllup skulle være rede.
Den ædele Jomfru Fraga/
Lod dog snarligen giøre saa/
Hendis Skib monne hun rede giøre/
Og lod sit Tøy til Stranden føre.
Den Jomfru monne af Landet fare/
Med Riddere og Svenne i Skare/
Og seylede ad den stolte Søe/
Foruden Møde og Alskens Vee/
Den femte Dag komme de under den Skov.
Da talede hun den stolte Jomfru/
Og sagde til sin Skipper dere/
Jeg vil mig lade til Lands here/
Mine Møer med mig at gange/
Og Tidkort nogen der at fange.
Den Skipper svaret hende brat/
Jomfru jeg siger Eder snart/
Her er saa mange Orme og Diur/
Og allehaande Creatur/
Jeg raader eder ey der af komme/
Thi det er Eder lidet til fromme.
Jomfruen monne hannem snarlig svare/
Jeg vil alligevel i Skoven fare/
Vor Frue skal lade sig dertil sømme/

Mig

Mig at vocke og mig at giemme/
Baade for Orm ogsaa for Tiur/
Og for alle onde Creatur.
Den samme Skov jeg siger fra/
Det var den Persenober laa oppaa/
Hand hafde der været i syv Aar/
Med Hunger og Tørst/ og blodige Saar/
Af Sorrig og Siugdom og megen Qvale/
Kunde hand da fuld lidet tale.
Som den Jomfru i Skoven gick/
Hun snarlig hannem at see fick/
Da tænckte hun ved sig dere/
Hvad Mand monne dette være/
Hendis Møer sagde til hende da/
Edel Jomfru I giøre saa/
Hannem et kold Bad at rede/
Og hielpe hannem noget til Glæde/
Da skulle I sandelig rønne/
At GUD skal Eder det lønne.
Den ædele Jomfru Fraga/
Hun svarede dennem ogsaa/
Hand lucker saa ilde over alle Maade/
Dog vil jeg giøre som I mig raade/
Hannem sine Saar at forbinde/
Det svaret den ædele Qvinde.
Siden lod hun tage den saared Mand/
Hannem at bære til den Strand/

Som hendis Skib forelaa /
Hun lod da snarlig giøre saa /
Hannem et Bad af rede /
Og fick hannem reene Klæder /
Siden forband den Jomfru hans Saar /
Lod hannem rage og kæmme hans Haar /
Der det nu var giort med alle /
Hun bad sin Skibmand snarlig kalle.
Og lod hannem til Skibet føre /
Hans Seng med dyrebar Klæder af giøre.
Hun lægede hans Saar snarlig /
Det giorde den ædel Jomfru rig /
Siden lod hun hannem Klæder skiære /
Som en Ridder maatte bære med Ære.
Da var hand en deylig Mand /
Det vil jeg sige eder forsand /
Som mand kunde nogen sted finde /
Baade i Tugt / Ære og Sinde /
De glæde hannem mangelunde /
Med all den Skiempt der de kunde.
Den ædel Jomfru Fraga /
Lod vinde op / og seylede derfra /
Og foer da siden snarlig /
Til den Hedenske Konning rig /
Og fick hannem Glensvar at vide /
Naar hans Bryllup skulle være rede.
Den Hedenske Konning var ey seen /

Gaff

Gaff hende Guld og dyrebar Steene/
Og fulde hende selff til Strande/
Saa foer den Jomfru hiem til Lande/
Den Stund de monne under Seyel fare/
Jomfruen med sit Folck i Skare/
Hun og Persenober de baade/
De leegte Skacktavel og vare glade/
De leegte saa længe med Tugt og Sinde/
At Jomfru Fraga monne hannem kiende/
Hun spurde hannem hvad hand monne hede?
Eders Nafn vilde jeg gierne vide/
Mig tycker J ere den Juncker god/
Min Søster og Frue i Hiertet mod/
Haffde i sit Hierte saa kier/
Og ingen vidste aff samme Fær.
Hand svarede hende da snarlig/
Og sagde saa til den Jomfru rig/
Min kiere Jomfru om J ville vide/
Persenober monne jeg hede/
Jeg haver nu været udi syv Aar/
Paa denne Skov med blodige Saar/
Med Sorrig og med heylig Vaade/
Nu tacker jeg Gud og eders Naade/
Der mig haver hiulpet i dette Sinde/
Min kiere Jomfru det skulle J befinde/
Eders fattige Tienere vil jeg være/
All den Stund jeg lever here.

Der

Der den Jomfru det befand/
At hand saa talede den Edelmand/
Da var hun meget i Hiertet glad/
Og svaret hannem strax i stad/
Min kiere Juncker eder ey at svige/
Min Søster og Eder vil jeg forlige/
Og giøre eder Venner baade/
At hun skal Eder tage til Naade.
Jeg haver et Slot lidet derfra/
Som min Fader boede tilforn paa/
Did vil jeg Eder heden sende/
Saa længe jeg kand hendis Hu omvende.
Og naar jeg Eder Breff tilskrive/
Da skulle I der ey lenger blive/
Men snarlig til mig at komme/
Eder selff til megen Fromme.
Der nu denne Tale var end/
Da udvalde hun en af sine Mænd/
Som den Juncker skulle med fare/
Hannem at tiene og tage til vare/
Og hannem at føre til den Borg/
Som hand skulle leve uden Sorg.
Den ædel Jomfru Fraga/
Kom til sin Syster/ og sagde saa:
Du skalt det vide min Syster kiere/
Den Hedenske Konning hand vil dig ære/
Hand kommer ogsaa dig til Haande/

Og

Og vil svare for dine Lande/
Dog skalt du det vide forland/
At Persenober den Ædelmand/
Haver saa meget ont told/
For dig saa mange Tusindfold/
Om en vilde nu høre mig/
Sandelig det siger jeg dig.
Hun sagde hende den stolte Jomfru/
At hun fant hannem i den Skov/
Hand haver der været i syv Aar/
Med Tvang og Sorrig og blodige Saar/
Thi vil jeg dig nu det raade/
At du tager hannem til Naade/
Og elsker hannem aff Hiertens Grund/
Og tag ey ved den Hedenske Hund.
Der Constantianobis dette hørde/
Da maa J høre hvad hun giorde/
Hun svaret sin Søster snarlig da/
Som var den Jomfru Fraga/
Og giorde sig vred i Hue/
Persenober den fule Boffve/
Haver ilde imod mig giort/
Søster som du haver før hort.
Jomfru Fraga den ædele Qvinde/
Giorde sig ogsaa vred ved hende/
Og svaret hende brat igien/
Til hendis Ord og var ey seen/

Søster

Syster du varst det aldrig værd/
At hand skulde fare i saadan Færd/
Saa meget ont som hand haffver told/
For din skyld saa mangefold.
Constantianobis den Ædele Jomfru/
Snarlig hun omvende sin Hu/
Og svaret hende blidelig/
Kiere Syster sige du mig/
Paa hvad Sted monne hand være/
Lad hannem snarlig komme here/
Jomfru Fraga svaret paa stand/
Kiere Syster jeg siger dig sand/
Jeg lod hannem til mit Slot fare/
Fick haim Svenne som paa haim skulle vare/
Nu vil jeg hannem Breff tilskriffve/
At hand der ey længer skal bliffve/
Men snarlig komme hid til dig/
Paa de Ord du svarede mig.
Constantianobis monne hende svare/
Kiere Syster vilde du selff fare/
Da kommer hand dißsnarere hid/
Mig længis fast effter den Tid/
At jeg maatte hannem at see faa/
Om det er sandt som du sagde fra.
Der Jomfru Fraga den Tale forstod/
Hun giorde sig reds den Jomfru god/
Effter den Juncker da at fare/

Med

Med sine Svenne og Møer i Skare.
Der Jomfru Fraga hun kom dere/
Som hun actet Persenober at være/
Snarlig den Tidende for hende kom/
At hand var borte den Herre from.
Det første hun den Tidende forstod/
At hand var borte den Juncker god/
Snarlig begynte hun at græde/
Oc saa jammerlig monne hun læde.
Hun foer tilbage den Jomfru riig/
Og sagde sin Søster snarlig/
At hand var borte den Juncker god/
Hun falt paa Gulffvet som hun stod/
Saa svarlig monne hun sig giffve/
At ingen actet hende at leffve.
Der effter som hun besindet sig/
Sagde: Kiere Søster hvi sagde du til mig/
At hand snart skulle komme here/
Monne den Juncker so borte være/
Det maa mig drøffve alle Stund/
At jeg skal haffve den Hedenske Hund.
Da svarede hende Jomfru Fraga/
Kiere Søster/ sørger ey saa/
Du veedst ey hvad Lycke Gud dig And/
Hand maa end komme den Ædelmand/
Der all din Act er oppaa/
Og løse all din lange Attraa.

Gud

Glid monne hannem end hidsende/
For dit Hoff kommer dig til Hænde/
Det pleyer Persenober den Juncker rig/
Fare paa Vand og forlyste sig/
Eller og i Skov at jage/
Som hand er vant i sin unge Dage.
Saa monne hand nu paa Vandet fare/
Der kom et Veyr og blæste saa saare/
Og dreff hannem ind for Hedenske Land/
Der rende en Greve paa hviden Sand/
Hand greb Persenober til Fange/
Og bad hannem i Taarnet gange/
Hvilcket som hand og giorde/
Fordi hand icke andet torde/
Der bleff hand siddende den Ædelmand/
Saa længe den Greve var faren aff Land/
Den samme Greve der jeg siger fra/
Hand haffde ogsaa agt oppaa/
At hand vilde til den Herre-Hoff nu/
Der Constantianobis den ædel Jomfru/
Skulde da den Hedenske Konning have/
Det skulde da være om fiorten Dage.
Greven haffde en Ædel Førstinde/
Hun var dydelig i alle Sinde/
Og hun var christnet den Frue/
Det maatte Persenober love.
Den Greve var aff Landet faren/

Med

Med sine Hof-Folck i Skaren/
Den Frue fick saa udi Sind/
Gick till Persenober i Taarnet ind/
En Ridder hafde hun med sig/
Hand var høvisk og dydelig/
Hannem fulde Tuct og Ære/
Thi hand monne og en Christen være.
Persenober hand taled til dennem snarlig/
Og sagde til den Frue saa rig:
Min kiere Frue jeg siger Eder sand/
Hvor jeg er kommen hid til Land.
Jeg plejer altid det Sind at have/
At fare udi Skov at jage/
Eller og at fare paa Vand/
Det plejer jeg meget tage til Haand.
Saa var jeg ogsaa nu udfaren/
Og ingen Folck med mig i Skaren/
Der kom et Veyr og blæste mig hid/
Thi haver jeg nu baade Sorrig og Qvid/
End stander det mig meest i Hu/
At jeg er fra den stolte Jomfru/
Som den Hedenske Konge nu skal have/
Det maa mig fortryde alle mine Dage/
Thi at hun er min Festemøe/
Faar hand hende / det bliver min Død.
Skrax der den Frue det hørde/
At hand sin Tale saa fremførde/

At hand og var en Christen Mand/
Og var saa kommen der til Land/
Da monne hun hannem snarlig svare/
Jeg vilde nu gierne lade dig fare/
Og jeg kunde vide det forsand/
At naar min Herre kom til Land/
At hand skulde mig ey derfor hade/
Vilde du mig sige uden Skade/
Da skal jeg dig lade ride/
Om du kunde frelsis af denne Qvide.
Persenober da svaret snarlig/
Og sagde til den Frue riig/
J skulle det vide min Frue kiere/
Jeg lover Eder paa min Ære/
Om J ville nu lade mig fare/
Jeg skal det snarlig saa forvare/
At Eders Herre skal Eder ey hade/
For den Sag udi nogen Maade.
Den Frue gaf hannem Harnisk og Heste
Som hun udvalde aff de beste.
Og der til ogsaa vel tolff Svenne/
Som hannem skulde følge og tiene/
Foruden Guld og Sølff hin reene/
Og der til mange dyrebar Steene
Siden bad hun hannem vel fare/
GUD hans Liff og Ære bevare.
Der hand monne af Slottet ride/

Al

All hans Farve var da hvide/
Hand reed blant andre som en Løve/
Og reddis da for ingen Drøvr.
Da den Juncker kom dertil Lande/
Som den Herres Hoff skulde stande/
Saa nær hand monne see den Stad/
Da var hand meget i Hiertet glad/
Der møtte hannem en Greve god/
Med sort Farve og stort Hoffmod/
Hand monn: og selff tolffte være/
Hand vilde sit Liff ey spare for Ære.
Det første Persenober hannem saae/
Stack hannem fra Hesten det hand laa.
Siden stod hand ned aff sin Hest/
Undfick hannem som hand kunde best/
Og bad hand skulde hannem det forgive/
Og sagde hand vilde hans Stalbroder blive
Og staa med hannem i Angist og Nød/
Om det skulde end gielde hans Død/
De lovede hveranden tillige/
Den ene skulde aldrig den anden svige/
Siden monne de deris Nafn omvende/
For ingen Mand skulde det kiende.
Ridder Hvidrock skulde Persenober hede/
For ingen Mand skulde hans Nafn vide.
Greven skulde hede Sorterock/
De vilde baade være fremmerst i Flock.

 Da

Da sade de paa deris Heste igien/
Deris Hielm var besat med dyrebar Steen/
Og rede med deris Folck i Skare/
For ingen Herre bare de Fare/
De vare to Heldte rige/
De rede i Staden tillige.
Staden hed Constantia/
Som jeg for i Bogen sagde fra/
De hafde dem ey selff saa kiere/
At de vilde dem spare for Fruers Ære/
Det første de komme i Staden ind/
Der stode de Riddere paa det Ting/
Og falt det sig saa vel i Lag/
De komme i Staden den første Dag/
Som Hoffet da skulle stande/
Snarlig de paa Banen rande/
Og stunge af fire tillige/
De vilde for ingen Herrer vige.
Ridder Hvidrock saae da for sig dere/
Den samme Greve i Hoben være/
Som hannem hafde grebet tilforne/
Hand vilde hannem gierne fortørne/
Og tænckte det samme hans Frue sagde/
Med det samme hand til hannem lagde/
Og hug hannem Hovedet gemisten fra/
Saa langt det hannem i Greffet laa.
Da talede Hvidrock med sig eene/

Da

Du skalt din Hustru ey formeene/
At hun lod mig af Taarnet gange/
Hun skal ey derfor være din Fange.
Da bleve de saa til Raade/
Hvidrock og hans Stalbroder baade/
At de vilde til Herberge ride/
Og leve oydelig uden Qvide.
Hvilcket som de og da giorde/
De actet ey hvem det spurde.
Den anden Dag mod Middags Tide
Da monne de atter paa Banen ride/
Da saae Ridder Hvidrock for sig dere
Hans Morbroder var og kommen med Ære/
Som var Konge i Franckerige/
Mand fant da icke mange slige.
Den Hedenske Konge og hand de baade/
De rende sammen foruden Naade/
De stunge hveranden hadskelige/
At Kongen af Franckerige maatte vige.
Der Ridder Hvidrock dette saae/
Hannem fortrød at saa skulde gaa/
Hand rende til sin Morbroder dere/
Og undsætte hannem med ære/
Siden hand og sin Hest omvende/
Til den Hedenske Konge hand rende/
Og hug af hannem den høyre Arm/
Det var den Skalck meget til Harm.

Jomfru Fraga jeg før affagde/
Hun da og ey længer taugde/
Det første hun det Hoffverck saae/
At Hvidrock hug hannem Armen fra/
Da sagde hun til sin Søster dere/
Som heed Constantianobis med Ære:
Søster du skalt vide forsand/
At Persenober den Edelmand/
Haver vel forvundet sin Qvide
Du monne nu see hannem hisset ride/
J hvit Harnisk foruden Guld/
Hans Hielm med dyrebar Steene fuld.
Der Constantianobis dette hørde/
At Jomfru Fraga den Tale rørde/
Da bad hun hende giøre det for hendis Ære/
At hun skulde snarlig forsøge dere/
Til hans Herberge strax at gange/
Og skulde hende at vide fange/
Om Persenober var dere/
Som hun haffde i Hiertet kiere.
Jomfru Fraga den ædel Qvinde/
Som var denlig i alle Sinde/
Hun forklædde sig ogsaa brat/
Og gick saa strax den samme Nat/
Did som hans Herberge var/
En Kurff fuld af Eble med sig bar/
Hvilcke som hun vilde selge/

Hvo

Hvo der lysted aff at velge.
Det giorde den dydelige Qvinde/
At ingen Mand skulde hende kiende.
Det første hun i Huuset kom/
Snarlig den Jomfru det fornam/
Og kiende Persenober som hand sad/
Da bleff hun meget i Hiertet glad.
Der hun hafde at vide fanget/
Det Ærinde som hun var eftergangit/
Da gick hun strax hiem igien/
Til sin Søster/ og var ey seen/
Og sandelig sagde hende da/
At hun Juncker Persenober saae.
Den tredie Dag skulde Hoffet og være/
De Herrer samledis at tornere/
Uden den Hedenske Konge hin stercke/
Hand laa da og hafde Rygvercke/
Og haffde med sig icke nogen Lyst/
Thi hand hafde en sin Arm mist.
Hvo meest Manddom kunde da bedrive/
Hand skulde hos den Jomfru blive.
De dysterede Mandelige/
Saa vel de Fattige som de Rige.
Hvad skal jeg der meere sige fra?
De to rede/ den tredie laa/
Stort Under monne de bedrive/
De vilde jo hver hos Jomfruen blive/

Constantianobis sagde da /
Til sin Søster Jomfru Fraga/
Søster jeg er i Hiertet Vee/
Uden at det kunde saa skee/
At Persenober min Hiertens Kiere/
Maatte i Aften hos mig være.
Lad dig derfor icke lange/
Det skal efter din Villie gange.
En gammel Ridder var og dere/
Som Jomfruens Raadgivere skulde være.
Fraga sagde til hannem da/
Kiere Herre skicker det saa/
At Ridder Hvidrock maa til min Søster komme
Det maatte end være os alle til Fromme/
Beder hans Stalbroder og med hañem gange
Hun monne svarlig efter dennem lange
Hun haver Hvidrock i Hiertet kier/
For alle de Herrer her kommen er.
Og haver til hannem megen Attraa/
Hun acter sig hannem til Herre at faa/
Og skulle I Herrer lønlig vide/
Persenober monne hand hede/
Hand haver lid meget Ont for hende/
Hvilcket I skulle i Sandhed befinde/
Naar jeg haver stunder dertil/
Fuld gierne jeg Eder det sige vil/
At den store Sorg og Qvid/

Som

Som hand haver for hende lid/
Thi bør hannem best at have hende/
For alle de Herrer som mand kand finde/
Og tyckes mig raadeligt at være/
At hand i Aften maatte komme dere/
Om vi kunde det sticke saa/
At hun maatte hannem til Herre faa.
Og skulle I Herre vide forsand/
Hand er en mæctig Edelmand.
Den gamle Ridder svaret saa/
Og sagde til Jomfru Fraga:
Vider det min Jomfru kiere/
Om det er sandt I sige here/
Da vil jeg strax efter hannem gaa/
Og vil vi visselig sky det saa/
At hand skal hos Jomfruen blive/
Den Hedenske Konge vil vi fordrive.
Der denne Tale var overlagt/
I alle Maade som nu er sagt/
Den Ridder gick da snarlig did/
Som hand var den Juncker saa rig/
Og hilsede hannem venlig dere/
Som hand kunde best med Tuct og Ære/
Min kiere Jomfru lader Eder bede/
I skulle i Aften med hende æde/
Eders Stalbroder hand skal ogsaa/
Hun vil at I skulle snarlig gaa/

Førend de Herrer gange til Bord/
Det er min Jomfru hendis Ord.
Ridder Hvidrock og hans Stalbroder baade/
De bleve da begge saa til Raade/
Vi ville strax med hannem gange/
Vi maatte end der at vide fange/
Hvem der skal time den Ære/
Der Jomfruens Herre skal være.
Det første Hvidrock i Stuen treen/
De Herrer stode hannem op igien/
Og hilsede hannem dere/
Og undfinge hannem med megen Ære.
Det første Jomfruen hannem saae/
Aff ret Glæde hendis Hierte loe/
For hand var da kommen dere/
Som hun haffde i Hiertet kiere.
De toge Vand og ginge til Bord/
Den gamle Ridder talede sine Ord/
Til Ridder Hvidrock som hand kunde best/
J skulle nu sidde min Jomfru næst/
Og giøre som jeg Eder bad/
Ede med hende aff hendis Fad/
Og J skulle ogsaa dette vide/
Eders Stalbroder skal næst eder sidde.
Siden monne hand de Herrer fremkalle/
Og sætte dennem til Bords alle.
Ridder Hvidrock tænckte stadelig oppaa/
Monne

Monne det skulle mig til gode gaa/
At jeg er kommen saa høyt af side/
Det vilde jeg fuld gierne vide.
Den gamle Ridder jeg sagde fra/
Hand stod hos Juncker Fraga:
All den Stund de sade over Bord:
Hun sagde hannem Ord fra Ord/
Den store Sorrig og Qvid/
Som Persenober haffde for hende lid/
Ridderen svaret hende da/
Og sagde til Juncker Fraga:
Hand er en ærlig Mand med alle/
Thi ville vi hannem vor Konning kalle/
Det Nafn bør hannem best at bære/
Og have den ædel Jomfru med Ære.
Der ind var kommen alle Rætter/
Og de Herrer vare alle mætter/
Der talede mand og giorde Gammen/
Den Stund de sade saa tilsammen/
De Herrer stode da alle op brat/
Og bøde Jomfruen saa gode Nat.
Den gamle Ridder hand hvisket da/
Til Persenober og sagde saa:
Naar de Herrer ere alle gangne hiem/
Da skulle I der efter komme igien/
Og tale med min Jomfru here/
Hvad Eder kand baade til Glade være/
Rid=

Ridder Hvidrock giorde som hand bad/
Og kom saa strax efter i Stad/
Hans Stalbroder med hannem gick/
Det vil jeg sige sandelig/
Der de Herrer komme dere/
Dennem timedis megen Ære/
Ridder Hvidrock og Jomfruen baade/
De snackede sammen og vare glade/
All den gandske Aftens Stund/
Deris Kierlighed var mangelund.
Det leed da fast mod den Dag da/
Den Juncker vilde til Herberge gaa/
Og hilsede saa den Jomfru dere/
Som de kunde best med Tuct og Ære.
Hun bad dennem og vel fare/
GUd deris Lif og Ære bevare.
Anden Dagen mod Middags Tid/
De Herrer fundis igien og vare blid/
Da talede de mellem dem alle/
Hvem de skulle Konning kalle/
De ginge da allesammen dere/
Og raadde hvem Konning skulle være/
De vare dog over eens alle/
Bad den gamle Ridder kalle/
At de vilde give hannem i Haand/
Hvem som hand vilde unde de Land/
Der vilde de uppis alle med/

Og

Og give dennem da tilfred/
Da den gamle Ridder kom dere/
De hilsede hannem med stor Ære/
Og sagde hand skulde derfor raade/
Hvem som hand vilde unde den Naade/
Der Kongens Naffn skulde bære/
Da bør hannem at have den Ære.
Snarlig hand beraade sig/
Efter det er givet paa mig/
Min Jomfru og hendis Land at forstaa/
Det siger jeg Eder Jomfru Fraga/
Er Persenober den Mand J Hvidrock kaller/
Hand er en ædel Ridder med alle/
Og haver meget Ont for Christendom told
For Jomfruens skyld ogsaa mangefold/
Den Ædele Jomfru Fraga/
Stod og icke ret langt derfra/
Hvad monne hun med sig bære/
De blodige Linklæder hun hafde dere/
Som Persenober hafde de Tide/
Der hand monne med den Hedning stride/
Og svaret hun af ter dere/
At hand burde Konning at være/
For alle de Herrer hun viste/
Det sagde den Jomfru med Liste.
Der Kongen af Franckerige det forstod/
At de nefnte Persenober den Juncker god/
Og

Da bleff hand meget i Hiertet glad/
Og svarede dertil strax i stad/
Hand raabte saa høyt over alle/
Ad Persenober monne hand kalle/
Persenober du est Ære-fuld/
Som Edelsteen var lagt i Guld/
Du est min Søster-Søn kiere/
Det siger jeg aabenbar here/
At du løste mig af Sorrig og Vaande/
Der du frelste mig og mine Lande/
Den Tid du slog den Hedning ihiel/
Det vil jeg sandelig sige med skiel.
Thi veed jeg ingen Herre være/
Som bedre bør Kronen at bære/
Thi at du est en ærlig Mand/
Og haver selff Borge og Land.
Der alle de Herrer dette hørde/
Som Kongen aff Franckerige fremførde/
Da raabte de alle over eene/
Hertuger/ Grever/ Ridder og Svenne/
At Persenober skulde Konning være/
Og have Constantianobis med Ære.
De gaff dennem sammen i samme Tid/
Drucke Bryllup og vare blid.
Der denne Høytid hun var end/
Da begavet hand sine Mænd/
Somme gaff hand Sølff hin reene/

Og

Og samme Guld og dyrebare Steene.
Ridder Sorrock der hans Stalbroder var/
Hannem gaff hand den Jomfru klar/
Den som jeg tilforn sagde fra/
Som var den ædel Jomfru Fraga.
Den gamle Ridder jeg og nœfnde /
Hand vilde og unde hannem sin Effne/
Gaf hannem og i samme sinde/
Den ædel og ærlig Grefinde/
Som hannem lod aff Taarnet gange/
Der hand var greben for en Fange/
Giorde deris Bryllup i samme Stad/
De drucke og vare alle glad/
Og siden var den Edelmand
Konge og Herre over alt det Land.
Den Hedenske Konge jeg sagde fra/
Det monne saa med hannem gaa/
Land og Rige de fra hannem toge/
Sit Lif hand i den Strid lode/
Det Land bleff omvent til den Christen Tro/
Gud lade dennem alle fange Ro.
Her talis nu icke meere i denne Stand/
J have nu hørt det saa mangelund/
Hvor det er tilganget med de Personer to/
Som have haft saa megen Uro.
De avlede deylig Sønner tre/
Blant dennem skiffte de Rigerne i Fred/
Den

Den eene Franckerige fil/
Den anden Constantia med skel.
Den tredie den Hedenske Kongis Land.
Det vil jeg sige Eder forsand/
De endte deris Lif og finge Ro/
Og monne med GUd i Himmerige bo.
Nu befaler jeg alle Mand/
GUd Fader/ Søn og Hellig Aand.
GUd unde os alle den evige Ro/
At vi udi en stadig Tro/
Maa paa voris sidste Ende/
Fare udaf dette Elende/
Nu er denne Historie ende/
GUd os alle sin Naade sende.

FINIS.

Naar alt er vend/
Da er Døden end.

1865.

